

นักเขียนคุยกับท่านผู้อ่าน

“ไขหวานรักยายนะ” ช่างเป็นความรักที่แสนบริสุทธิ์ยิ่งนัก ความรักจากหลานตัวน้อยๆ หากแต่มีความผูกพันอย่างอย่างลึกซึ้ง แม้ตัวตายแล้วดวงจิตยังมีห่วงใยอยู่กับยาย

ฝากด้วยนะค่ะ “ไขหวานรักยายนะ” นิยายผีหากแต่เป็นผีที่ไม่ชวนสยองขวัญ แต่กลับแฝงไปด้วยความรักความห่วงใย จากดวงวิญญาณเด็กหญิงที่มีต่อยาย

กราบขอบพระคุณท่านผู้อ่านทั้งเก่าและใหม่ที่เพิ่งเข้ามาอ่านนิยายของวริษฐา ทุกๆท่านค่ะ

ด้วยรักและปรารถนาดี

วริษฐา

ໄໝ່ຫວານຮັກຍາຍນະ “ວຣິຊູາ”

ໄໝ່ຫວານເດັກຮຽນທີ່ນ່າສງສາຣ ຕົວ
ຟອມໆ ຜົວດຳໆ ໜ້າຕາກໍ່ຢູ່ນ່າຮັກ
ເໝືອນກັບເດັກໆອື່ນທັງໄປ ແຕ່ໄໝ່ຫວານກໍ່
ເປັນເດັກດີຂອງຍາຍເຈື່ອ ເຮື່ອຟັງທຸກຄຳທີ່ເປັນ
ຄຳສັ່ງສອນມາຈາກປາກຂອງຍາຍເຈື່ອ

ຍາຍເຈື່ອທີ່ເດັກແຄວໆບ້ານມັກຈະແອບ
ລ້ອເລີຍນັກນັ້ນລັບລັບເປັນຝີຖະສິດ
ທັງທີ່ເປັນຈິງແລ້ວຍາຍເຈື່ອກໍ່ເປັນຄົນ
ອຣຣມດານີເອງ

ເພິ່ງແຕ່ຍາຍເຈື່ອແກ່ຈະຄົນແກ່ທີ່ຢູ່ນ່າຮັບ
ສມາຄມກັບຂາວບ້ານ ສາເຫດທີ່ຢູ່ນ່າຮັບ
ສມາຄມກັບໃຜຕໍ່ໃຜນັ້ນກໍ່ເພາະຍາຍເຈື່ອ
ແກ່ຕ້ອງທຳມາຫາກິນ ຕ້ອງທຳຂ້າວຕັ້ມມັດຂາຍ
ທຸກໆວັນ

ເພາະຍາຍເຈື່ອຕ້ອງມີຊີວິດຢູ່ຢ່າງແຮ້ງ
ແຄ້ນກັບຫລານສາວຕົວເລັກທີ່ມີອາຍຸເພິ່ງສິບ
ສອງຂວບກັນສອງຄົນທີ່ທ້າຍໝູ່ບ້ານ

ກໍ່ຄືໄໝ່ຫວານຫລານສາວຜູ້ອາກັພຂອງ
ຍາຍເຈື່ອເພິ່ງຄົນເດີຍນັ້ນເອງ

ไซ่หวานเรียนหนังสือก็แค่พออ่าน
ออกเขียนได้ก็ถูกยายเจือจับลาออกจาก
โรงเรียนก็เพื่อที่จะมาช่วยกันทำมาหากิน
โดยที่ยายเจือมีหน้าที่ทำข้าวต้มมัด และ
ส่วนไซ่หวานก็จะมีหน้าที่นำข้าวต้มมัด
ออกไปเที่ยวตามตลาดบ้าง หรือบางครั้ง
ขายที่ตลาดยังไม่หมด ไซ่หวานก็จะเดิน
ขายตามถนนรถ

และในวันนี้ก็เป็นอีกวันที่ยายเจือต้อง
นั่งก้มหน้าก้มตาอยู่กับการมัดข้าวต้มมัด
และกว่าที่ยายเจือจะทำข้าวต้มมัดเสร็จ
พร้อมขายก็ประมาณบ่ายโมงเหมือนกับ
ทุกๆวัน

วันนี้ก็เหมือนกับทุกๆวัน เมื่อเข็ม
นาฬิกาเดินมาถึงเวลาบ่ายโมงตรงยายเจือ
ก็ทำข้าวต้มมัดเสร็จพอดี ยายเจือยื่นมอง
ข้าวต้มมัดที่ร้อนจนมีควันไฟพุ่งออกมา
จากกระทาดที่มีข้าวต้มมัดวางเรียงรายและ
พร้อมออกที่จะขายได้แล้ว จึงยิ้ม ยิ้มจน
ปากกว้างขณะที่ยกมือขึ้นปาดเม็ดเหงื่อบน

ใบหน้าที่เหี่ยวเฉาของตัวเอง ก่อนส่งเสียง
ตะเบ็งเรียกหาไข่หวาน

“นั่งไข่หวานเอ๊ย ข้าวต้มมัดเสร็จ
หมดแล้วนะ เอ็งเอามันออกไปขายได้แล้ว”

สิ้นเสียงยายเจือที่ตะโกนเรียกนั้น
พลันเด็กหญิงร่างผอมแห้งของไข่หวานก็
วิ่งตัวปลิวออกมาจากกอกกล้วยที่มักจะชอบ
ไปแอบนอนเล่นในทุกๆวัน ก็เพราะที่กอก
กล้วยในตอนบ่ายๆที่อากาศร้อนๆ แต่ในกอก
กล้วยกลับเย็นสบาย

“เสร็จแล้วหรือยังยาย จันหนูเอามัน
ออกไปขายได้เลยไข่ใหม่จะ”

เด็กน้อยถามเสียงใส ใบหน้ายิ้ม
ระรื่นตามนิสัยร่าเริง ถึงจะมีห่วงอยู่กับการ
เล่นตามประสาเด็กๆ แต่ก็ถูกยายเจือ
อบรมมาเป็นอย่างดีในเรื่องทำมาหากิน
และอีกอย่างยายเจือเองก็เปรียบเสมือนแม่
ของไข่หวาน เพราะแม่ของไข่หวานก็ตาย
จากไปเสียนานแล้ว ตายไปพร้อมกับพ่อ
ของไข่หวานนั้นแหละ

ตายก็เพราะทั้งพ่อและแม่ของไข
หวนต้องเดินไปขายข้าวต้มมัดตามท้อง
ถนน และได้ถูกรถสับล้อจนตายทั้งสอง

“เออเรียบร้อยแล้ว เอ็งเอามันไปขาย
ได้แล้ว” ยายเจือบอก

“จะยาย” ไขหวนจัดแจงยกกระเจาด
ขึ้นทูนไว้ที่ศีรษะ

แล้วกำลังทำท่าที่จะก้าวเดินออกไป
จากบ้าน แต่ก็ต้องชะงักฝีเท้าลง
เมื่อมีเสียงอันยานคางของยายเจือดัง
ตามหลังมาอีก

“ไขหวนเอ๊ย ขายดีนะ ขายให้
เหมือนกับเหน้าเทท่าละ และก็อย่าไปขาย
ตามถนนรถละ ประเดี๋ยวรถมันจะชน”

ไขหวนยิ้ม ยายเจืออวยพรอย่างนี้
ทุกวัน แล้วไขหวนก็ก้าวเดินต่อไปเรื่อยๆ
หากแต่ประโยคท้ายของยายเจือกลับยังคง
ติดตามมาด้วยกับไขหวนในทุกๆ ขณะราว
กับว่าจะมีตัวตนของยายเจือก้าวตามมา
ด้วย และกระซิบแผ่วเบาให้ระวังตัว ห้าม
ไปขายข้าวต้มมัดตามถนนรถ

ยายเจือก็คงห่วง ห่วงกลัวว่าไข่
หวานคนนี้จะมิชะตากรรมอันเดียวกับพ่อ
และแม่ที่ต้องเดินขายข้าวต้มมัดอยู่ดีก็ถูก
รถสิบล้อเหยียบจนตายคาที่ทั้งสองคน
เพียงหัวใจหวานไปถึงพ่อกับแม่น้ำตาเจ้า
กรรมมันก็ไหลอาบหน้าขึ้นมาเสียเฉยๆ
จนต้องยกมือน้อยๆ ขึ้นปาดหยดน้ำตาให้
หายไประยะไกลไป

.....

สองเท้ายังคงก้าวเดิน ปากก็ร้อง
เรียกหาคนช่วยซื้อข้าวต้มมัดไปตลอดทาง
จากป้ายโหม่งมาจนค่ำวันนี้ไข่หวานก็ขาย
ข้าวต้มมัดไม่ได้เลย นั่นก็เป็นเพราะปาก
ของชาวบ้านที่พูดตอๆ กันว่ายายเจือเป็น
กระสือ หลายคนจึงไม่กล้าซื้อข้าวต้มมัด
ของไข่หวาน ก็คงกลัวว่าต้องเป็นกระสือ
ไปกระมัง ไข่หวานคิดอย่างน้อยใจ แค้น
ใจ เจ็บใจกับปากชาวบ้านที่มีปากเหมือน
ปากสุนัขที่ชอบเห่าหอนอย่างไร้ความจริง
วันนี้ไข่หวานจึงขายได้เพียงสองสาม
มัดจากผู้ใจบุญที่ช่วยซื้อ

ไช่หวานจะกลับบ้านตามกำหนดเวลาที่เคย
กลับได้อย่างไร เพราะตามปกติแล้วไช่
หวานก็จะขายข้าวต้มมัดหมดก็ตอนห้าโมง
เย็น

แต่วันนี้ไช่หวานก็คงจะขายข้าวต้ม
มัดไม่หมดแน่ๆ ใบหน้าดำๆก้มมอง
กระຈาดที่ยังคงมีข้าวต้มมัดวางเรียงรายอยู่
ใจมันก็เริ่มหดหู่

เมื่อข้าวต้มมัดยังขายไม่หมด ไช่
หวานจึงยังไม่คิดที่จะกลับบ้าน ไช่หวาน
ยังคงเดินร้องเรียกคนให้ช่วยซื้อข้าวต้มมัด
ไปเรื่อยๆจนตะวันลับขอบฟ้าและมีดวง
จันทร์ทอแสงขึ้นมาแทนที่

“ข้าวต้มมัดจะข้าวต้มมัด”

ไช่หวานยังคงร้องเรียกหาคนช่วยซื้อ
ข้าวต้มมัดมาเรื่อยๆตามท้องถนนที่
มีรถรามากมายวิ่งผ่านไปมา อย่างไรก็ตาม
วันนี้คงต้องยอมขาดค่าของยายเจือที่ไม่ให้
ไช่หวานมาขายข้าวต้มมัดตามท้องถนน
ที่มีรถรามากมาย

โดยเฉพาะกับรถสิบล้อที่ยายเจือ
 มักจะสอนไข่หวานอยู่เสมอว่า
 ไข่พวกขับรถสิบล้อนี้มันน่ากลัว อย่า
 ไปเข้าใกล้มันเชียว ยิ่งค่าๆมิดๆ
 พอมันขับรถแล้วมันก็หนีไปทุกราย
 ไข่หวานหวนคิดถึงคำของยายเจือแล้วใจ
 ยิ่งทุกข์ระทม ยายคงกลัวว่าไข่หวานคนนี้
 จะถูกรถสิบล้อชนตายแล้วมันก็หนีไป
 เหมือนกับที่พ่อแม่ของไข่หวานถูกรถสิบล้อ
 ชนตายแล้วหนี

กลัวอะไรกับพวกขับรถสิบล้อ มันไม่
 กล้าชนคนหรอก ตำรวจเขามีไว้จับคนร้าย
 ไม่ได้มีไว้จับหมาสักหนอย

แล้วสิ่งที่ไข่หวานครุ่นคิดมันก็ค้าน
 กับความรู้สึกอย่างส่วนของไข่หวาน แล้ว
 พ่อแม่ของไข่หวานเล่าต้องตายฟรี หากคน
 ผิดไม่ได้ แต่ที่ต้องคิดอย่างนั้นก็เพราะไข่
 หวานยังต้องการเดินขายข้าวต้มมัดตาม
 ห้างถนนให้หมดๆไปหรอก คืออย่าง
 เข้าข้างตัวเอง คิดเพื่อความสบายใจของ
 ตัวเองหรอก

แล้วสิ่งที่ไซหวนกำลังครุ่นคิดอยู่นั้น
ก็เกิดขึ้นมากับตัวของไซหวนในทันที
ขณะที่มีรถสิบล้อที่คนขับเองก็กำลังมา
ยาบ้าอยู่พอดี มันกำลังขับตรงมาทาง
ไซหวนอย่างรวดเร็วแล้วชนร่างเด็กน้อย
กระเด็นไปจนไกล แม้ข้าวต้มมัดในกระจาด
ยังกระเด็นเกลื่อนท้องถนน

คราวนี้ไอ้เจ้าคนขับรถสิบล้อได้สติ
มันตาเหลือกตาลานหยุดรถ แล้วรีบก้าวลง
จากรถในทันที เห็นร่างของเด็กน้อยผู้
อาภัพนอนสิ้นลมหายใจ

“ฉิบหายแล้วสิกู ขับรถชนเด็กตาย
อีกแล้ว”

สิ้นคำที่ตื่นตระหนกตกใจเจ้า
คนขับรถสิบล้อก็จัดแจงวิ่งกระโดดขึ้นมา
บนรถแล้วรีบขับหลบหนีไปจากที่ตรง
นั้นโดยเร็ว

ปล่อยทิ้งให้ร่างเด็กน้อยที่เปื้อนเลือด
ทั้งตัวกับข้าวต้มมัดเกลื่อนกลาดอยู่กับท้อง
ถนนโดยที่ไม่คิดหันกลับมาเหลียวแลร่างที่